

התקופות והכישלון הישראלי של השישי באוקטובר, בצירוף תמונות של כלי נשק ישראליים, וחילי צה"ל נהנים למראה שגיאות הכתיב והעבודה הערבית של החוברת. בתמורה קיבלו הקצינים המצריים מידי החיילים הישראליים גלויות צבעוניות של תיא.

כל חייל לחופש, ושאלות דומות. גם בשיחות עם הטוראים נזהרנו שלא לגעת בנושאים צבאיים. הפעם נזהרנו ככל כפליים. לא רצינו להיות חכמים ולהשיב תשובות לא-נכונות. פשוט קטענו כל ניי סיון לברר נושא צבאי.

אחד מקציני המודיעין פנה למשה תמיר: "בוא לכאן מחר בבוקר, נעשה לך ביקור בן חמש שעות באלכסנדריה. תחזור לצהריום — מבלי שמפקדן אפילו ירגיש בהיעדרך." תמיר חיך, השיב בהצעה נגדית — כי הוא מוכן להזמין למספר שעות לביקור בתל-אביב, מבטיח להחזירם באותו ערב מבלי שמפקדיהם יידעו על כך. השיחה ארכה כמהצית השעה. בסיומה ביקש הקצין המצרי לשוב ולהיפגש עימנו למחרת בבוקר.

בדרך חזרה לעמדה צץ בראשי רעיון. בתום המשמרת ניגשתי למ"פ שלנו, סרן ניר, וסיפרתי לו כי המצרים הציעו לאחד החבר'ה להצטרף אליהם לטיול באלכסנדריה. אמרתי לו שאני חושב כי אלה סתם פיטפוטרים — אבל אם יש אפילו סיכוי של אחד למיליון שהדבר יתממש — אני מוכן לקחת את הסיכון.

ניר השיב כי לדעתו המצרים שופכים מילים כמו מים. במקרה הטוב אין הם מתכוונים לקיים את הבטחתם. במקרה הרע הם זוממים לפחות חייל בהבטחות שווא, וברגע שיעבור את הקווים, יציגוהו בטליוויזיה כעריק שמקשקש לעריקים המצריים המרובים העוברים אל כוחותינו. "על כל פנים", סיכם, "אם יחזרו על הצעתם בפגישה הבאה, אמור להם כי אם יסכימו שיתלוו אליך הקולונל השוודי, מפקח כוח משקיפי האו"ם באיזור — תהיה מוכן לנסוע איתם. במקרה זה, אעשה כמיטב יכולתי להשיג לך אישור לכך."

ציפיתי בקוצר-רוח ליום המחר. לא תלתי תקוות מרובות באפשרות של טיול לאלכסנדריה, אבל ידעתי שאוכל לפחות לדפוק את הקצי המצרי, האנטיפאטי. למחרת חזרו המצרים על הצעתם. בעו את מועד הציגה — ואני בא, השבתי. "כמובן שאיני מטיב ספק בכנותכם, אבל פשוט, למען הסדר הטוב, אני רוצה שהקולונל השוודי יצטרף לטיול".

השלושה נראו נבוכים: "אני שמח שאתה מסכים להצעה", השיב הסגן. "אנחנו נתקשר עם איש האו"ם. הוא יחליט פה איתנו בשמונה בבוקר". מובן ששלושת הפרפרים לא הופיעו למחרת. גם לא ביום שלאחר-מכן. שני החיילים מצריים התגנבו לעברנו, דיווחו כי אין כל סיכוי שניפגש בנחת בימים הקרובים, פיוון שמפקדם משתולל כמעט: "איני יודע איך הצלחתם לעשות זאת". נהנה אחד החיילים, "אבל שיגעתם אותו. וולא הרבה זמן חיינו לראות אותו ככה".

"תמיד לשירותם", השבנו.

צבאות האויב, כדי לדפוק קצין נאחס — היה טבעי ואינטנטקטיבי.

שימוש לרעה

למחרת בבוקר לא הופיעו החיילים המצריים לפגישה. במקומם הופיע הי קצין, חייכן ומלוקק כביום אתמול. אולם הפעם כבר ידענו עם מי יש לנו עסק. החלטנו להעמידו מיד על מקומו. הברנו לו שלא יקבל תמונות. היינו מוכי נים לתיתן כאות לרצון טוב ולידידות — אך לא תיארונו לעצמנו שהוא מתכוון לעשות בהן שימוש לרעה ולפגוע בחייליו. אם הוא רוצה שנוסיף להיפגש עימו, אמרנו, עליו להבטיח לנו. בדיברת קצין, כי לא יעמיד איש לדין.

הקצין חיך במבוכה, ואמר כי חייליו לא הבינו אותו. לא עלה בדעתו להענישם. הירפנו מהנושא, ושוחחנו בנושאים כל-ליים. טרם שנפרדנו ביקש הקצין המצרי כי נשוב וניפגש אחר-הצהריים. לאותה פגישה יביא שני חיילים.

כמובן שהסכמנו. בצהריים התגנב לעברנו חייל מצרי, הודענו לו בשמחה כי הקצין הבטיח שלא להעמיד למשפט את החיילים שהצטלמו בחברתנו. הוא הניף ידו בביטול, והשביע אותנו שלא להאמין להבטחות קצינו. "לפני שעה הוא הפך את כל החפצים, כדי למצוא את התמונות", סיפר, "אחר, הוזייר אותנו: 'היום אחר ה צהרים הוא יבוא אליכם בלוויית שני קציני מודיעין, שיופיעו בלי הדרגות שלהם'."

הודינו לחייל המצרי והבטחנו לו כי לא נגרורם לו ולחבריו רעה תחת טובה. שמתנו על המידע שסיפר לנו. לא משום שאחרת לא היינו, נוהים אותם — ההבדל בין חייל מצרי לבין קצין הוא זה תהומי, עד שאפילו יופיע הקצין ללא דרגות, מיד ניתן לדעת שאין הוא חייל פשוט — אלא עתלון-הפעולה שנוצר בין חיילי שני הצדדים.

בשלוש הופיע הקצין המצרי, כשהוא מלווה בשני החיילים. "נתקלתי ב זה היה מעמד עלוב. איני מאמין שעל דעת איזה חייל ישראלי תיה עולה למסור, במיפגש ידידותי עם חיילים מצריים, תמור נות תעמולה וזלות ומעליבות. אבל זה בדיק מה שהמצרים עשו. אנחנו נתנו להם גלויות-דואר צבעוניות של תל-אביב — והם השיבו לנו בחוברות תעמולה צבעוניות על התקופות הישראלי לית של הרב באוקטובר. בחוברות צולמו שבויים ישראליים וכלי-מלחמה ישראליים מנותצים. כל זה הודפס על נייר כרום משוכה, אך ההדפסה היתה גרועה ומטושי טשת. מלווה בעשרות שגיאות כתיב. השלושה ניסו לברר מה מיספר הי חיילים שמוצב שלנו, כמה פעמים יוצא

חומר תעמולה לישראלים

קציני מודיעין מצריים שהתחפשו לחיילים פשוטים. חוברות התעמולה מספרות על

את העתקי התמונות ויונה את החיילים המצולמים, יעמידם לדין צבאי. המצרים סיפרו כי התביאו את כל תמונותיהם, ואם בידינו העתקים נוספים — בשם אלוהים שלא למסור אותם לקצין. כמובן שהבטחנו לעשות הכל כדי לעזור. הדבר האחרון בעולם שרצינו, היה שהם יידפקו בגללנו. שיתוף הפעולה בין חיילי

נפרדנו בטפחות על השכם. משום כך, רבה היתה הפתעתנו, כאשר שעה קלה לאחר אותו מיפגש התגנבו שלושה חיילים מצריים בעד עצי המאנגו, וסימנו לנו להתקרב אליהם בהיחבא.

התקרבו. ניכר היה שהם בצרה. הם סיפרו כי הקצין גוף בהם על שהעזו להצי טלם עימנו, הודיע כי לאחר שיקבל מאיתנו

התאחדו!

מפשחה מתאחדת. היינו מבליים את כל היום יחד, קוראים, משחקים, מבשלים צהריים. הטיול הנפלא הזה היה נותן לי כוח לעוד שבוע אפור של עבודה קשה. "עכשיו אצטרך למכור את האוטו. איני יכול לעמוד במחיר החדש של הבנוין. אשתי אמרה לי, כשהייתי בחופשה האחרונה, כי היא מטושטשת, הכסף מתחלק לה בין האצבעות. כל יום המחירים עולים, אוכלים פחות ומשלמים יותר. היא אינה יכולה לגמור את החודש במשכורת — וזה כאשר איני בצבא. כאשר אשתחרר וגם אני אוכל בבית, המצב יהיה בודאי עוד יותר רע."

לקוות. איך אצליח להגיע פעם לצריף משלי? "מה הממשלה רוצה ממני? אני אדם עובד עבודה קבועה, לא בפקידות, אלא עבודת-כפיים. גם אשתי עובדת. אני עושה כל שנה מילואים. מיום כיפור אני מגוייס. מה עוד אפשר לדרוש ממני? לי לא מגיע כלום?"

ון בוגוש, חובש המחלקה, עלה לפני מיספר שבועים מקנדה. הוא בוגר אוניברסיטה, עובד כגיאולוג במכון הגאור-לוגי בירושלים. הוא מספר כי לאחר עליית המחירים האחרונה אשתו אינה יכולה להסתדר עם משכורתו, ואמו מוסיפה להם מאה דולר כל חודש כדי לאזן את התקציב.

שעה תמיר, אב לשלוש בנות. הוא מכונאי העובד בתעשייה הצבאית בר חיפה. כאשר שירת לפני 13 שנים בצבא סדיר, היה איש חיל הים. כעובד חיוני בתעשייה, שוחרר שבועות רבות משירות ב-מילואים. ב-6 לאוקטובר, כאשר פרצה המלחמה, גוייס והוא משרת עימנו עד היום.

פה בארץ, הוא אומר, "נתקלתי ב תופעה מטורפת. בקנדה היתה הממשלה מפרסמת כל שנה, בגאווה רבה, הודעה מפורטת בכמה עלתה רמת-החיים של התושבים באותה שנה — תוך הבטחה כי בשנה הבאה תעלה עוד יותר. שיפור תנאי החיים לא נחשב שם לפשע. "פה בארץ נתקלתי במצב מוזר. כל הזמן מטיפים לציבור כי הוא משתולל וחי ברמת-חיים גבוהה, וכי אנו מדינה במלחמה. "אינו רמת-חיים יש כאן בכלל בארץ? הרי בהשוואה לאירופה אנו חיים כמו יחפנים!"

היתה לו גם מכונית סוטיא ישנה. "כל השבוע אני עובד עבודה גופנית קשה. לרוב אני גם עובד שעות נוספות. כדי שאוכל לגמור את החודש ללא חובות. כמעט איני רואה את ילדי. אני בא הביתה עייף ונופל על המיטה. עד שאני מתאושש יורשב עם אשתי מול הטליוויזיה, הילדות כבר שכבו לישון. "כל השבוע אני מצפה לשבת. ביום שבת כל המשפחה עולה על הסוטיא, ואנו נוסעים לטיול בטבע. כך היתה הי